

Ministrenes Ansvarlighed til de Sager, som de have underskrevet. Der kan jo, som det ogsaa fremgaar af Lovforslaget, være mangfoldige andre Tilfælde, hvor det er ganske tydeligt og øjensynligt, at en Minister har et Ansvar for, hvad der er sket, men hvor hans Kontrasignatur ikke foreligger. Paa den anden Side er jeg ogsaa ganske enig med det ærede Medlem i, at man vil gaa meget for vidt, hvis man sagde, at Ministrene skulle i et og alt være solidariske, og hvis man vilde sige, at den ene Minister skulde staa til Ansvar for alt, hvad den anden foretager paa sit Forretningsomraade. Jeg tror, at et Ministerium kun i een Henseende bør være solidarisk, nemlig i politisk Henseende, og jeg tror ogsaa, at denne Solidaritet navnlig viser sig, naar den store Krise i et Ministeriums Liv kommer.

Det ærede Medlem mente, at Lovforslaget kunde have været en Del simplificeret, og henviste i den Henseende til den islandske Ministeransvarlighedslov. Nu er det ganske vist min Overbevisning, at den islandske Ministeransvarlighedslov, som er vedtagen af Altinget, fuldstændig passer til de Forhold og de politiske Tanker, som røre sig paa Island, og at man paa Island har været og er fuldstændig tilfreds med den, men lige saa sikkert tror jeg, at man her i Rigsdagen vilde være meget underlig til Mode, hvis Lovforslaget, som passer paa Island, men ikke her, var blevet forelagt i den islandske Affattelse. Jeg tror netop, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, saaledes som det ærede Medlem jo ogsaa til en vis Grad indrømmede, er saa simpelt og klart, som det vel kan være. Det er ganske i sin Orden, synes jeg, at man først maa have en Række Regler om, hvorledes Ministrenes Ansvar fastsættes og bestemmes, dernæst Regler for Ministrenes særlige Ansvar i Forhold til Bevillingsretten og endelig en Række Bestemmelser angaaende de Lovovertrædelser, som Ministrene kunne gøre sig skyldige i og kunne straffes for. Der kan det godt være, at man, om man vil, vil kunne samle Straffen i en enkelt Paragraf. Derved vilde man faa en Paragraf mere i Lovforslaget, end der er. Det kunde godt være, at man kunde gøre det, men man vilde ikke derfor kunne undvære nogen af de Paragraffer, som ere der. Man vil i de forskellige Paragraffer kunne tage Straffesatserne ud, men man maa dog beholde Bestemmelserne om, at den i Paragraffen beskrevne Handling i sig selv er strafbar. Men ved at tage alle

Straffesatserne ud af de forskellige Paragraffer og samle dem i een Paragraf, vil man, synes det mig, komme til at give Rigsretten et alt for stort Spillerum med Hensyn til større eller mindre Straf for den paagældende Handling. Der er jo i Lovforslaget Handlinger, for hvilke der kun er foreslaaet Bødestraf, for andre er der foreslaaet Fængsel eller Bøde, for nogle Embedsfortabelse. Hvis man vilde give en almindelig Straffeparagraf, som skulde omfatte alle de forskellige lovstridige Handlinger, som omhandles i Lovforslaget, vil man, synes det mig, komme til at give Rigsretten en alt for stor Myndighed til mulig at straffe Handlinger, som efter Rigsdagens Mening kun burde belægges med Bøder, med Fængsel. Omvendt vilde man give Rigsretten Myndighed til at lade Handlinger, som efter Rigsdagens — jeg mener Rigsdagens gennem Lovforslagets Vedtagelse udtalte — Villie, burde straffes med Fængsel, slippe med Bøder. Det ærede Medlem mente, at den Straf af Embedsfortabelse, som findes i Lovforslaget, ikke har saa meget at betyde for Ministrene; thi naar Ministeren mærker, at det kniber, og at han enten skal under Tiltale eller i alt Fald er kommen under Tiltale og venter meget snart at blive dømt, vilde han hurtigst muligt tage sin Afsked og søge at faa sin Pension. Jeg tror dog ikke, det var alle Ministre, der vilde opfatte Forholdet paa den Maade; man kunde meget vel tænke sig Ministre, som vilde finde sig i de Straffe, Lovforslaget her omhandler, Statsfængsel eller Bøde, men dog ikke vilde indgive deres Afskedsbegæring, og som mente, at de alligevel, trods den Uoverensstemmelse, der var mellem dem og Folketinget, havde en Mission at udføre ved at vedblive med at være Ministre. Man kunde meget vel tænke sig Ministre, der saa saaledes paa Sagen, og derfor tror jeg, at det baade er heldigt og nødvendigt, at man har en udtrykkelig Bestemmelse i Loven, som i de mere graverende Tilfælde hjemler Adgang til Embedsfortabelse ved Dom.

Det ærede Medlem fandt ikke i Lovforslaget nogen Straf for Ministre for den Handling, der omhandles i § 6, Handlinger, der foretages af underordnede ved Udførelsen af en Beslutning, for hvilken Ministeren efter det foregaaende bærer Ansvar. Der fastsættes kun Ansvar for denne Handling, men ikke nogen Straf derfor. Nej, jeg synes, at det følger af sig selv, at Ministeren skal ikke straffes for den Handling, den underordnede har